

Camellia

侯府嫡女打脸日常

รักการ
ตอกหน้า
ขอบ
สีจางจนใจ

ภูเขียงหึงเจ๋อจ๋อง เขียน ใต้กอนอิน แปล

2

บทที่ 57 ทำไมเจ้าต้องล้อข้าเล่นด้วย

บางที่เขาอาจจะเลือกฉินวานเป็นภรรยาตั้งแต่แรกแล้ว ด้วยเหตุนี้ในใจของหลี่หั่น ฉินวานจึงไม่ได้เป็นแค่ชื่อน่าเบื่ออีกต่อไป แต่เป็นหญิงสาววัยแรกแย้มคนหนึ่ง

เมื่อเขามีความคิดเช่นนี้ ตอนที่เขามองฉินวาน ความรู้สึกจึงต่างออกไป

ครั้งฉินวานมองเขาแบบนั้น เขาจึงทนไม่ไหว หน้าแดงขึ้นมา

ฉินวานรู้สึกสนุก บังเกิดความคิดอยากจะแกล้งเขาเล่นนางกระแอมเบาๆ “คุณ...คุณชายหลี่ คุณชายรู้หรือไม่เจ้าคะว่าวันนี้ท่านย่าเหลียงเรียกให้คุณชายมาทำไม”

หลี่หั่นยั้งหน้าแดงก่ำ พุดด้วยความลำบากใจเจ็ดส่วนเป็นอายุสามส่วน แม้แต่ลิ้นก็เหมือนจะพันกัน “ระ...รู้”

จินวานกะพริบตาปริบ ๆ “เช่นนั้น...คุณชายหลิพอใจในตัวข้าหรือไม่เจ้าคะ”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ หลิหั่นก็ตัวแข็งทื่อ มองจินวานอย่างคาดไม่ถึง หลังจากนั้นก็หันหน้าหนีทันที

แม้เขาจะไม่มีประสบการณ์คลุกคลีกับสตรี แต่ก็รู้ว่าส่วนมากผู้หญิงจะเขินอาย ไม่ใช่แบบนาง...ที่ตรงไปตรงมาจนทำให้เขาอึดอัดใจ

“ข้า...”

หลิหั่นรู้สึกอึดอัดใจ ทั้งยังเป็นคนพูดไม่เก่ง พอพูดคำว่า ข้าขึ้นมาก็ไม่พูดอะไรต่อแล้ว

จินวานมองท่าทางที่ทั้งขัดเขินทั้งร้อนรนอย่างใจเย็น ก่อนจะจงใจถามว่า “คุณชายหลิไม่พูดเพราะไม่พอใจในตัววานเออร์ไรหรือไม่เจ้าคะ หากเป็นเช่นนั้นจริงก็รีบบอกท่านย่าเหลียงดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลาของคุณชายหลิ ส่วนทางฝั่งของท่านย่าของข้า คุณชายไม่ต้องเป็นห่วง ข้าจะบอกเองเจ้าคะ”

เมื่อพูดจบ นางก็มองหลีหันด้วยความเศร้าใจแล้วหันหลังไปอย่างช้าๆ

ยังไม่ทันก้าวเท้า น้ำเสียงร่อนรนของหลีหันก็ดังขึ้นจากด้านหลัง “ข้า...ข้าไม่ได้ไม่พอใจนะ”

ฉินวานคลี่ยิ้มออกมาเล็กน้อย ทว่าพอนางหันไป รอยยิ้มก็หายไปแล้ว สิ่งที่มาแทนที่คือสีหน้าเจ็บปวด “คุณชายหลีไม่จำเป็นต้องฝืนใจตัวเองหรือกเจ้าคะ หากคุณชายหลีพอใจในตัววานเออร์ เหตุใดตั้งแต่เมื่อครู่ถึงไม่สนใจข้าเลยเล่า

แม้สองตระกูลต้องการจะเกี่ยวดองกัน แต่...”

“ข้าไม่ได้ฝืนใจนะ”

หลีหันรีบพูดแทรก เขาเก็บความเขินอายเอาไว้แล้ว แก่ต่างให้ตัวเอง “ข้าแค่ไม่เคยอยู่กับสตรีตามลำพังมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้ว่าจะพูดคุยอะไรดี เจ้า...เจ้าดีมาก”

เมื่อพูดถึงตอนสุดท้าย สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความจริงจัง

เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นจิตใจอันบริสุทธิ์

คำพูดนี้ของเขาทำให้ฉินวานรู้สึกผิดขึ้นมาที่จิตใจของเขา
เล่น

นางยิ้มให้เขาด้วยความรู้สึกผิด “คุณชายไม่ต้องร้อนรน
เช่นนั้นหรอกเจ้าคะ เมื่อครู่ข้าแค่ล้อคุณชายเล่น”

หลี่หั่นตกตะลึง เผยสีหน้างงวยออกมา “เหตุใดเจ้าต้อง
ล้อข้าเล่นด้วย”

ฉินวานอยากจะส่งอิมโถงใจพูดไม่ออกให้เขาமாக

โชคดีที่หลี่หั่นได้สติกลับมาอย่างรวดเร็ว เขาถามคำถาม
ที่โง่เขลาที่นั้นออกมาได้อย่างไร สตรีนางหนึ่งหยอกล้อบุรุษเล่น
แล้วมันจะมีเหตุผลอะไรได้อีก

แม้จะไม่ได้ชอบเขา แต่ก็รู้สึกว่าเขาน่ารักเหมือนกัน

หลี่หั่นที่เข้าใจแล้วหน้าแดงก่ำทันที แต่เขาเรียนรู้จาก
บทเรียนก่อนหน้านี้ แม้จะเขิน แต่ยังคงมองนางและพูดว่า
“ตอนนี้ดอกท้อกำลังงดงาม พวก...พวกเราไปเดินเล่นกันดี
หรือไม่”

ฉินวานยิ้มให้เขาทันที “ได้สิเจ้าคะ”

หลีหันเห็นนางยิ้มก็รู้สึกว่างดงามยิ่งกว่าดอกท้อเสียอีก
เขายิ้มตอบโดยไม่รู้ตัว

หลังจากนั้น ความอึดอัดและห่างเหินที่ได้เจอกันครั้งแรก
ของทั้งสองคนก็เบาบางลงไปมาก

ทั้งสองคนอยู่ห่างกันหนึ่งก้าว เดินอยู่ในสวนดอกท้อ
ด้วยกัน ตั้งใจหาเรื่องพูดคุยกัน

หลีหันเป็นเด็กหนุ่มที่รู้ว่าผิดก็แก้ไข เขาถามฉินวาน
ขึ้นมาก่อน อย่างเช่นว่าปกตินางทำอะไรบ้าง มีงานอดิเรกอะไร
ขนมที่ชอบที่สุดคืออะไร

ฉินวานตอบทุกคำถาม เมื่อถึงตอนที่พูดถึงว่านางชอบ
อ่านบันทึกการเดินทาง ดวงตาของหลีหันก็เปล่งประกายขึ้นมา
เอ่ยถามว่า “แม่นางฉินเคยอ่านเรื่องไหนมาบ้างรึ”

ฉินวานเก้อเขินนิดหน่อย นางชอบอ่านบันทึกการ
เดินทางจึงสั่งให้หองเส้าไปหามาจำนวนหนึ่ง แต่หลายวันมานี้
ไม่ว่างเลย ทั้งยังได้แค่อ่านยามก่อนนอนเท่านั้น

เมื่อเห็นสายตาของหลีหันเต็มไปด้วยความสนใจและอยากจะถาม จินวานก็ทำได้เพียงผินพุดชื่อหนังสือออกไปสองสามเล่มเพื่อไม่ให้ขายหน้า นางจึงใจแน่นย้าว่า “เรื่องอื่นอ่านรอบเดียวก็ไม่อ่านแล้ว มีเพียงเรื่องเดียวที่ชอบก็คือเรื่องบันทึกการเดินทางบนภูเขาที่มีชื่อเสียงเจ้าค่ะ”

หลีหันพุดขึ้นว่า “เรื่องบันทึกการเดินทางบนภูเขาที่มีชื่อเสียงเป็นผลงานของหวังซือเม่่านักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหมดถูกรวบรวมเอาไว้ด้วยกัน สำนวนสละสลวย บรรยายทัศนียภาพและอารมณ์ของผู้เขียนได้อย่างสมจริงและส่งเสริมกันให้โดดเด่นมากยิ่งขึ้น ทำให้คนอ่านรู้สึกเหมือนอยู่ในเหตุการณ์ด้วย”

จินวานพยักหน้า “ใช่แล้ว เรื่องบันทึกการเดินทางบนภูเขาที่มีชื่อเสียงนั้น ไม่เพียงแต่บรรยายทัศนียภาพ แต่ยังบรรยายอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนอีกด้วย ซึ่งแท้จริงก็เป็นการสื่อถึงมุมมองของทิวทัศน์นั้น”

หลีหันเห็นด้วยกับคำพุดนี้มาก “แม่นางจินพุดถูกสำหรับพวกเราที่ไม่เคยท่องเที่ยวบนภูเขา ถ้าอ่านแค่การบรรยายทิวทัศน์อย่างเดียวก็คงจะน่าเบื่อ ยากจะจินตนาการ

ตาม ทว่าพอมีการบรรยายอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนร่วม ด้วย เหล่านี้ก็ต่างออกไปแล้ว”

ทั้งสองคนใช้เรื่องบันทึกการเดินทางมาเปิดบทสนทนา พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

ฟังจากคำพูด หลีหันมีความปรารถนาชัดเจนยิ่งว่า อยากจะท่องเที่ยวบนภูเขา แต่เขาเก็บมันไว้ในใจมาตลอด เขา พูดอย่างทอดถอนใจว่า “พวกเราใช้เวลาทั้งชีวิตก็ยากจะไปเที่ยว ชมภูเขาแม่น้ำในต้าอินได้หมด มีเพียงบันทึกการเดินทางเหล่านี้ เท่านั้นที่จะทำให้พวกเรารู้ได้”

ฉินวานสัมผัสได้ถึงความผิดหวังในน้ำเสียงของเขา นาง ยิ้มออกมาแล้วพูดว่า “ลูกผู้ชายมีชีวิตอยู่ได้หลายสิบปี คุณชาย เพิ่งจะอายุเพียงเท่านี้ เหตุใดต้องตัดสินใจเร็วเช่นนี้ด้วยเจ้าคะ อีกอย่างหนึ่ง คุณชายจะสอบเป็นขุนนางเข้ารับราชการไม่ใช่รี อาศัยการเป็นข้าราชการก็สามารถท่องเที่ยวได้แล้วเจ้าคะ แม้จะ ไม่สามารถไปเที่ยวชมได้ทั่วทั้งต้าอิน แต่หลายสิบปีนี้ก็ไม่น้อย เลยเจ้าคะ”

“ยิ่งไปกว่านั้น การท่องเที่ยวก็สามารถชมวิถีชีวิตวิถีวัฒนธรรมได้ในเมืองหลวงมีสถานที่มากมายที่เข้าไปรู้จัก อย่าว่าแต่ที่อื่นเลย เฉพาะที่วัดห้วยแก้วแห่งนี้ ตั้งแต่เช้าจรดค่ำได้ ทุกปีเวลานี้ข้าจะมาไหว้ท่านแม่ที่นี้ ทว่าหลายปีที่ผ่านมา วิถีชีวิตของวัดห้วยแก้วก็เปลี่ยนไป สิ่งที่คุ้นเคยก็มีแต่สถานที่ที่เคยทำกิจกรรมต่าง ๆ เท่านั้นเจ้าค่ะ”

หลี่หันมองดวงตาที่เปล่งประกายเล็กน้อยของจินวาน เมื่อจินวานพูดจบ เขาก็พยักหน้ากล่าวด้วยสีหน้าดีใจ “แม่นางจินพูดถูก แม่ภูเขาแม่น้ำที่มีชื่อเสียงจะทำให้ผู้คนปรารถนา ทว่าแต่ละสถานที่ก็มีทัศนียภาพของมัน ข้าจะเที่ยวชมเมืองหลวงให้ทั่วก่อนดีกว่า”

จินวานพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม “ใช่แล้วเจ้าค่ะ”

ขณะที่หลี่หันและจินวานพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ด้านนอกสวนดอกท้อก็มีผู้ชายสี่คนกำลังป็นกำแพงอยู่

ผู้ชายสี่คนนี้รูปร่างไม่เหมือนกัน มีเพียงอย่างเดียวที่เหมือนกันคือหน้าตาไม่น่ามอง

สีหน้าของชายสี่คนนี้แฝงไปด้วยความลำบากอย่างเห็นได้ชัด

คนตัวสูงไถลตัวลงมาจากกำแพง ก่อนจะหยุดเสลดเหนียวข้นลงบนพื้นด้วยความโมโห “ถุย! แค่วัด แต่ทำเหมือนเป็นอย่างอื่น แค่มองไม่เห็นก็พอแล้ว แต่เหตุใดกำแพงต้องสูงกว่าวัดอื่นอีก! ข้าดูแล้ว ด้านในวัดหู้กั๋วแห่งนี้ต้องมีสิ่งไม่ดีที่ทำให้คนเห็นไม่ได้อย่างแน่นอน!”

“ใช่!” คนตัวเตี้ยดำออกมาเช่นกัน “พวกคนที่ภายนอกไหว้พระให้จิตใจสงบ ใครจะรู้ว่าในใจเป็นอย่างไร ขนาดเรือด่านหลังยังไม่ให้เห็น ทั้งยังมีพวกพระเฝ้าอยู่ตรงนั้นด้วย!”

“เลิกพูดได้แล้ว! รีบปิ่นเถอะ” คนตัวอ้วนพุงกระเพื่อมกล่าว “เจ้านายบอกแล้วว่าให้พวกเราแฝงตัวอยู่ในนี้ก่อนช่วงเย็น ไม่ว่าสุดท้ายจะสำเร็จหรือไม่ ขอเพียงพวกเรามาถึงตรงเวลา ทำเรื่องที่ต้องทำ ก็ไม่มีทางไม่ได้เงิน!”

บทที่ 58 หายใจไม่ออก

เมื่อพูดถึงเงิน แววตาของทั้งสี่คนก็เปล่งประกาย

คนตัวผอมถุยเสลดลงพื้น “ถุย! ลุย!”

“จะรีบไปไหน” คนตัวสูงยื่นแขนออกมา “ปีนอยู่ตั้งนาน เหน็ดเหนื่อยยิ่ง ข้าขอพักก่อน”

คนตัวอ้วนก็รีบกล่าวเช่นกัน “ใช่แล้ว ข้านั่งยองจนขา เทบชาหมดแล้ว ข้าขอพักก่อนแล้วค่อยปีนต่อ”

คนตัวผอมจะพูดเกลี้ยกล่อม แต่คนตัวเตี้ยที่อยู่ด้านข้าง กลับดึงเขาเอาไว้ “พักสักหน่อยก็ไม่เห็นเป็นไร เจ้านายบอกว่า ก่อนเย็น แต่ตอนนี้เพิ่งจะช่วงบ่าย พวกเรายังพอมีเวลา”

เมื่อคนตัวเตี้ยพูดเช่นนั้น คนตัวผอมก็ไม่ได้พูดอะไร จากนั้นทั้งสี่คนก็นั่งลงไต่กำแพง

พอว่างไม่มีอะไรทำ คนตัวอ้วนก็เปิดหัวข้อบทสนทนาขึ้นมา “นี่ พวกพี่ ถ้าพวกเราได้เงินจากเจ้านายแล้ว พวกท่านจะเอาไปทำอะไรกันรี”

“จะเอาไปทำอะไรได้เล่า” คนตัวสูงหัวเราะออกมา “ก็ต้องไปหาความสุขจากผู้หญิงที่หอนางโลมก่อนนะสิ ข้าทนายจะสองเดือนแล้ว!”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ อีกสามคนก็ยิ้มออกมาอย่างชั่วร้าย คนตัวอ้วนถูฝ่ามือ “ข้าก็ไม่ได้เจอยอดรักของข้ามาเดือนหนึ่งแล้วเหมือนกัน”

“เจ้าคิดถึงยอดรักของเจ้า แต่ยอดรักของเจ้าอาจจะคิดถึงข้าอยู่” คนตัวผอมหัวเราะเยาะออกมาเบาๆ “โสเภณีไร้ความจริงใจ นักแสดงจืดไร้คุณธรรม ไม่คิดกันบ้างแล้วว่าเดือนนี้นางรับแขกไปกี่คนแล้ว เจ้าอ้วนเช่นนี้ ถ้านางคิดถึงเจ้าจึงจะแปลก”

คนตัวอ้วนได้ยินก็ไม่พอใจทันที “ในใจนางมีข้าอยู่! รับแขกแล้วจะอย่างไร นางบอกข้าว่าในใจของนาง ข้าคือคนพิเศษ!”

“เหอะ!” คนตัวผอมแสบะยี้ม “ก็พิเศษจริง ๆ เพราะอ้วน
เกินจนทับนางหายใจไม่ออก!”

“เจ้า..”

คนตัวอ้วนโมโหทันที กำลังจะโต้เถียงกับคนตัวผอม แต่
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงผู้ชายดังมา “คำพูดที่หยาบคายเช่นนี้ทำ
ให้หูของแม่นางแปดเปื้อน พวกเราไปที่อื่นกันเถอะ”

เมื่อทั้งสี่คนได้ยินก็ตกใจจนตัวแข็งที่อยู่กับที่ทันที

แยแล้ว พวกเราถูกจับได้แล้ว!

ฉินวานและหลี่หั่นเดินเล่นอยู่ในสวนดอกท้อ พอเดินไป
เรื่อย ๆ ก็ได้ยินเสียงพูดคุยกังมาจากข้างกำแพง

ที่จริงฉินวานไม่ได้ตั้งใจฟัง นางกับหลี่หั่นกำลังจะไป
ที่อื่น แต่ได้ยินประโยคนั้นเข้าพอดี โสเภณีไม่มีความจริงใจ
นักแสดงจิวไม่มีคุณธรรม ทำให้นางหยุดลงอย่างอดไม่ได้

นางหยุดเดิน หลี่หั่นก็ต้องหยุดเดินตามไปด้วย ทั้งสอง
คนหยุดอยู่ตรงนั้น ฟังบทสนทนาของทั้งสี่คน

ไม่เหมือนกับหลีหั่นที่ยิ่งฟัง สีหน้าก็ยิ่งเคร่งขรึม จินวานกลับรู้สึกว่างเปล่า

ไม่มีเหตุผลอื่น แต่เป็นเพราะประโยคนั้นที่บอกว่าทับนางจนหายใจไม่ออก นี่ทำให้นางนึกถึงมุขตลกของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยจับผู้ชายบนโลกออนไลน์ ฉันไม่อยากถูกชีวิตกัดตื้นจนหายใจไม่ออก ฉันอยากถูกคุณทับจนหายใจไม่ออกมากกว่า

ในใจของหลีหั่น จินวานเป็นบุตรสาวจากตระกูลสูงศักดิ์ ต้องไม่เคยได้ยินคำหยาบคายเช่นนี้มาก่อนเป็นแน่ ที่มุมปากของนางอมยิ้มเพราะนางไม่เข้าใจความหมาย เขากลัวว่าคำพูดหยาบคายเหล่านี้จะทำให้จินวานเสียคนถึงได้พูดขึ้นมา

พอพูดขึ้นมาก็ทำให้สีหน้านั้นที่อยู่นอกกำแพงตกใจมาก

จินวานรีบหุบยิ้ม เอามือปิดปากกระแอมเบา ๆ “คุณชายหลีพูดถูกต้องแล้วเจ้าค่ะ พวกเราไปกันเถอะ”

สีหน้านั้นตัวแข็งที่อยู่อันดับนอกเนิ่นนาน กระทั่งจินวานและหลีหั่นจากไปนานแล้วถึงค่อย ๆ ได้สติกลับมา

คนตัวอ้วนพุตเบาๆ ด้วยความหวาดกลัว “พวกเราถูกจับได้แล้ว จะยังทำอยู่หรือไม่”

คนอื่นๆ ลังเลเช่นกัน แม้วัดหูกี้จะไม่ใช่วัดของราชวงศ์ แต่คนที่อาศัยอยู่ในเรือนด้านหลังล้วนแต่เป็นคนสูงศักดิ์ ถ้าพวกเขายังไม่ถูกจับได้ก็ยังมีดี เพียงจัดการเรื่องที่เจ้านายสั่งให้เสร็จแล้วป็นกำแพงออกไป

แต่ตอนนี้กลับถูกคนจับได้แล้ว ขอเพียงอีกฝ่ายบอกกับพระในวัด อย่าว่าแต่จัดการเรื่องที่เจ้านายสั่งให้ทำเลย เกรงว่ายังไม่ทันเข้าไป พวกเขาก็คงถูกจับได้แล้ว

ทั้งสี่คนมองหน้ากัน สุดท้ายก็ทนความยั่ววนของเงินตราไม่ไหว คนตัวผอมตัดสินใจอย่างเด็ดขาด “อู๋! ถ้าอยากได้เงินก็ต้องเสี่ยง! เจ้านายบอกแล้วว่าขอแค่พวกเราเข้าไปต่อให้ทำไม่สำเร็จก็ยังให้เงินเหมือนเดิม!”

อีกสามคนเห็นด้วย “ใช่แล้ว! อยากได้เงินก็ต้องเสี่ยงลุยเลย!”

ทั้งสี่คนมีกำลังใจทันที คนตัวสูงเหยียบคนตัวอ้วนแล้ว
ป็นขึ้นไปบนกำแพง ก่อนหน้านี้ป็นอยู่หลายรอบก็ป็นข้ามไป
ไม่ได้ แต่ครั้งนี้สำเร็จแล้ว

เมื่อเข้ามาในวัดหูกั่ว คนตัวสูงก็รับเชือกที่คนตัวอ้วนโยน
เข้ามาแล้วมัดเอาไว้กับต้นท้อ คนตัวผอมและคนตัวเตี้ยจับเชือก
แล้วป็นเข้ามาเหมือนกัน เหลือแค่คนตัวอ้วนที่อยู่ข้างนอกคน
เตี้ย เขาจับปลายเชือกอีกด้านเอาไว้ เตรียมตัวหนีหลังจาก
จัดการเสร็จแล้ว

อีกสามคนซ่อนตัวอยู่ในสวนดอกท้อแห่งนี้

แม่จिनวานและหลี่หั่นจะได้รับอนุญาตจากผู้ใหญ่ให้มาอยู่
ด้วยกันที่นี่ แต่ถึงอย่างไรหญิงชายก็อยู่ด้วยกันตามลำพังนาน
เกินไปไม่ได้ ก่อปรกัไปได้ยินคำพูดหยาบคายเหล่านั้นของพวกเขา
เขาสี่คน หลังจากเดินออกมาจากข้างกำแพง ทั้งสองคนก็
กลับไปแล้ว

อินเหล่าฮูหยินและเหลียงเหล่าฮูหยินเห็นพวกเขาสอง
คนเดินห่างกันครึ่งก้าวก็มองหน้ากัน สีหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม
พวกนางรู้ว่าเรื่องนี้สำเร็จแล้ว

พวกนางกลัวแต่ว่าทั้งสองคนจะเขินอายจึงไม่ได้พูดกัน
พอพวกเขา กลับมาก็แยกย้ายกันกลับ

ระหว่างทางกลับ อินเหล่าฮูหยินถามฉินวานว่า
“วานเอ๋อร์คิดว่าหลีหั่นเป็นอย่างไรว้าง”

ฉินวานคิดไตร่ตรอง ก่อนตอบตามความจริง “แม้คุณชาย
หลีจะอายุน้อย แต่กลับมีความรู้มาก เป็นอย่างที่ว่านอกโลกกันว่าวันข้างหน้าต้องมีอนาคตที่สดใสเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ อินเหล่าฮูหยินก็มองนางอย่างไม่
สบอารมณ์ “ย่าถามเจ้าเรื่องความรู้ความสามารถของเจ้าอย่าง
นั้นรี ย่าถามเจ้าว่าหลีหั่นนิสัยเป็นอย่างไรว้าง เข้าตาเจ้าหรือไม่”

ฉินวานยิ้มเล็กน้อย “นิสัยเป็นอย่างไรว้างต้องคลุกคลีกัน
นานๆ ถึงจะรู้เจ้าค่ะ ส่วนเข้าตาหรือไม่เข้าตา ดูจากแต่วันนี้
หลานคิดว้างก็ไม่เลวเจ้าค่ะ”

อินเหล่าฮูหยินพยักหน้า “เจ้าบอกว่าไม่เลว ส่วนนิสัยต้อง
คลุกคลีกันนานๆ ถึงจะรู้ แต่ท่านย่าเกลียดของเจ้าและฟางซื่อ
สั่งสอนเขามา นิสัยต้องดีอย่างแน่นนอน ในเมื่อเจ้ายินยอม เรื่องนี้
ก็ตกลงกันตามนี้เถิด”

เมื่อได้ยินอินเหล่าฮูหยินพูดว่าเรื่องนี้ตกลงกันตามนี้
จินวานก็ถามด้วยรอยยิ้ม “ท่านอย่าไม่กลัวว่าคนเขาจะไม่ชอบ
วานเอ๋อร์หรือเจ้าคะ”

อินเหล่าฮูหยินแค้นเสียงเบาๆ “วานเอ๋อร์ของอย่างดงาม
เฉลียวฉลาด หากหนุ่มน้อยตระกูลหลิคนั้นไม่ชอบเจ้าก็คง
تابอดอย่างแน่นอน หากเป็นเช่นนั้นจริง คน تابอดแบบนั้นไม่
ต้องเอาก็ได้”

เข้าข้างนางเช่นนี้สมกับเป็นอินเหล่าฮูหยินจริง ๆ

เมื่อชาติที่แล้วจินวานไม่มีครอบครัว พ่อแม่ประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตไปตั้งแต่นางอยู่มัธยมศึกษาปีที่หก
นางได้รับค่าชดเชยถึงสามารถเรียนต่อได้ตามปกติ

มาขำมนี้นางสัมผัสได้ถึงความรักของครอบครัวที่นาง
ไม่ได้สัมผัสมานานแล้วจากตัวของอินเหล่าฮูหยิน ทันใดนั้น
หัวใจก็หวั่นไหวขึ้นมา

จินวานคงแขนของอินเหล่าฮูหยินด้วยความสนิทสนม
เอาหัวพิงไหล่ของอินเหล่าฮูหยินเบาๆ และพูดว่า “ท่านอย่าดีกับ
ข้ามากจริงๆ เจ้าคะ”

“เด็กโง่” อินเหล่าฮูหยินตบมือของนาง “เจ้าเป็นหลานที่
ยาเลี้ยมมาจนโต หากยาไม่ทำดีกับเจ้าแล้วจะให้ไปทำดีกับใคร”

ตอนที่อินเหล่าฮูหยินกำลังถามฉินวานว่าคิดว่าหลีหั่น
เป็นอย่างไร เหลียงเหล่าฮูหยินก็กำลังถามหลีหั่นอยู่เหมือนกัน
ว่าคิดว่าฉินวานเป็นอย่างไร

ใบหน้าหล่อเหลาขาวผ่องของหลีหั่นแดงก่ำขึ้นมาทันที
ปากยังไม่ทันพูด ตาก็กลอกไปมาอย่างรวดเร็ว

เหลียงเหล่าฮูหยินแค่เห็นท่าทางของเขาก็รู้ทันที
นางตบมือแล้วพูดด้วยรอยยิ้มว่า “เอาเถอะๆ พวกเรากลับไป
บอกท่านแม่ของเจ้าให้เตรียมเรื่องการสู่ขอเถอะ”

บทที่ 59 คิดเสียว่าพี่ขอร้องเจ้าก็แล้วกัน

ความร้อนร้อนของเหลียงเหล่าฮูหยินทำให้หลีหันหน้าแดง
ยิ่งขึ้น

เหลียงเหล่าฮูหยินเห็นเขาหน้าแดงไม่พูดไม่จา ก็ตั้งใจพูด
หยอกล้อ “ทำไมเจ้าถึงไม่พูดไม่จาเล่า ย่าคงไม่ได้เข้าใจผิดไปใช่
หรือไม่ เจ้าไม่พอใจหญิงสาวตระกูลฉินคนนั้นรี หากเป็นเช่นนั้น
จริงๆ ย่าจะไปพูดกับตระกูลฉินให้ชัดเจนเดี๋ยวนี้เลย...”

ระหว่างที่พูด เหลียงเหล่าฮูหยินก็ทำท่าจะลุกขึ้น

เป็นอย่างที่คุณคิดเอาไว้จริงๆ ด้วย นางยังไม่ทันลุกก็ถูก
หลานชายขี้อายของตัวเองจับเอาไว้

ในความเขินอายของหลีหันแฝงไปด้วยความร้อนรน
“ท่านย่า หลานไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นขอรับ”

เหลียงเหล่าฮูหยินเลิกคิ้ว มองเขาเหมือนดูเรื่องน่าสนุก
อย่างไรอย่างนั้น หลังจากนั้นก็ถามว่า “เจ้าไม่ได้หมายความว่า
เช่นนั้นแล้วเจ้าหมายความว่าอย่างไร”

คำพูดที่ว่าข้าพเจ้าใจในตัวของฉินวานมาก หลีหันพูดไม่ออก ภายใต้สายตาของเหลียงเหล่าฮูหยิน เขาเงยบอญู่เนิ่นนาน สุดท้ายก็ร้อนใจขึ้นมา เขาโน้มตัวทำความเคารพเหลียงเหล่าฮูหยินทันที “หลานให้ท่านอย่าตัดสินใจเลยขอรับ”

เหลียงเหล่าฮูหยินเห็นท่าทางของเขาก็ส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม “เจ้านี่นะ! คนปากหนักอย่างเจ้า ไม่ช้าก็เร็วจะต้องถึงตอนที่เสียใจ!”

เช่นนี้เรื่องแต่งงานก็นับว่าตกลงแล้ว แค่อรอให้คนของจวนโหวกลับไปจัดการเรื่องราวต่างๆ

ทางฝั่งฉินวานตกลงเรื่องการแต่งงานอย่างราบรื่น ส่วนทางฝั่งอินหว่านโหวกำลังกระวนกระวายไม่เป็นสุขอยู่ในเรือน

นางเป็นกังวลว่าอินเหล่าฮูหยินจะพาฉินวานออกไปแล้วกลับมาตอนกลางคืน หากเป็นเช่นนั้นจริง แผนการร้ายของนางก็ต้องเปล่าประโยชน์ แล้วนางจะยอมได้อย่างไร

หงเสามองท่าทางไม่เป็นสุขของอินหว่านโหวด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะพูดเบาๆ กับสี้วี่ยนว่า “เจ้าว่าอินหว่านโหวเป็นอะไร คุณหนูของพวกเราไปกับอินเหล่า

ฮุหยิน เพิ่งไปแค่หนึ่งชั่วยาม นางก็กระวนกระวายไม่เป็นสุข
เช่นนี้แล้ว นางกำลังกังวลอะไรอยู่กันแน่”

ลี้วียนมองท่าทางของอินหว่านโหรวแล้วถอนหายใจ
อยู่ในใจ ทำไมตอนนั้นนางถึงหน้ามืดตามัว คิดว่าคนคนนี้เป็น
คนที่ควรค่าแก่การติดตาม

ลี้วียนเบนสายตากลับมา ก่อนตอบเสียงเบา “อย่างไรก็
ไม่มีทางเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของอินเหล่าฮุหยินกับ
คุณหนูอย่างแน่นอน ข้าว่านางต้องมีเรื่องอะไรปิดบังเอาไว้แน่ๆ”

“นางจะมีเรื่องอะไรปิดบังได้” หงเสาเหยียดหยามอีกฝ่าย
มาก “ข้าดูแล้ว นางคงเป็นกังวลว่าคุณหนูออกไปกับอินเหล่า
ฮุหยินตามลำพัง อินเหล่าฮุหยินก็จะยิ่งชอบคุณหนู พอเป็น
เช่นนี้ นางก็จะยิ่งไม่มีที่ยืนในจวน”

แต่ลี้วียนกลับไม่คิดเช่นนั้น ใครๆ ก็รู้ว่าอินเหล่าฮุหยิน
ลำเอียง หากเป็นกังวลเพราะเรื่องแค่นี้ เช่นนั้นอินหว่านโหรวก็
ไม่ต้องนอนแล้ว

หงเสาคิดเรียบง่าย พูดเรื่องพวกนี้กับนางไปก็เปล่า
ประโยชน์ รอให้คุณหนูกลับมาแล้วรายงานให้คุณหนูทราบดีกว่า

ในระหว่างที่กำลังคิด จินวานและอินเหล่าฮูหยินก็เดิน
ควงแขนกันกลับมาอย่างสนิทสนม สีหน้าของทั้งสองคนยิ้มแย้ม
โดยเฉพาะอินเหล่าฮูหยิน รอยยิ้มที่หางต่ายน้เข้าหากัน แค่มอง
ก็รู้แล้วว่าอารมณ์ดีมาก

คนที่อยู่กันเต็มเรือนริบเดินมาต้อนรับทันที

อินเหล่าฮูหยินกวาดตามอง ก่อนถามว่า “ชื่อจื่อเล่า”

หงเสารายงาน “ชื่อจื่อไปพูดคุยเรื่องคัมภีร์กับผู้อาวุโส
เหมิงเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ อินเหล่าฮูหยินก็ขมวดคิ้วทันที “อยู่ใน
วัยหนุ่มสาว กลับเอาแต่เรียนรู้จากพระเหล่านั่น ให้ความสำคัญ
กับการมีเมตตาต่อผู้คน ไม่คิดเสียบ้างว่าตัวเองเป็นชื่อจื่อ
แห่งจวนโหว บนบำแบกเกียรติของจวนโหวเอาไว้ ขอความ
เมตตาแล้วได้รับความเมตตาอะไรเช่นนั้นมีที่ไหนกัน ช่าง
วุ่นวายจริงๆ เลย!”

ทุกคนไม่รู้จะตอบกลับคำพูดนี้อย่างไรจึงนั่งเงียบไม่ส่ง
เสียง

ฉินวานเบะปาก ที่จริงพี่ชายคนนี้นางเป็นคน
อ่อนแอ

บางทีอาจเป็นเพราะเสียแม่ไปตั้งแต่เด็กแล้วมาวัด
อยู่บ่อยๆ ฉินหยางจึงมีความเข้าใจในพิธีทางศาสนาอย่าง
ทะลุปรุโปร่ง

ความเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่งของเขาไม่ใช่การมองโลก
มนุษย์อย่างทะลุปรุโปร่ง แต่เป็นจิตใจที่แปลกประหลาดมาก
ยกตัวอย่างเช่นเรื่องของอินหว่านโหลว เขาสามารถเตือน
ฉินวานได้ว่าอย่าไปหาเรื่องอินหว่านโหลว เพื่อตัวนางเอง แล้วก็
เพื่อจวนโหลวด้วย แต่ก็เห็นได้ว่าเขารู้ที่มาของอินหว่านโหลว

คนปกติเจอเหตุการณ์เช่นนี้ แม้จะไม่สามารถแสดง
ความรังเกียจออกมาได้ อย่างมากที่สุดก็ทำได้แค่ผสมโรงเล่น
เอาสนุก แต่ฉินหยางแตกต่างออกไป เขาทำดีกับอินหว่าน
โหลวจากใจจริง

ฉินวานไม่เข้าใจความคิดของเขาและไม่อยากเข้าใจด้วย
นี่เป็นสาเหตุที่แม้ฉินหยางจะเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนมาก แต่
ฉินวานก็ไม่อาจใกล้ชิดกับเขาได้

เพราะเขาไม่ใช่คนปกติทั่วไป!

แม้อินเหล่าฮุยินจะโมโห แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ได้ให้คนไปเรียกจินหยางกลับมา หลังจากถอนหายใจยาวก็พูดกับจินวานและอินหว่านโหรว “วัดหู่กั๋วแห่งนี้เจียบสงบ ห้ามเดินไปไหนมั่วซั่ว จะได้ไม่เจอกับพระ ถ้าพวกเจ้าอึดอัดจริงๆ ก็เดินเล่นอยู่ใกล้ๆ อย่าไปไกลมาก แล้วก็ห้ามไปเจอกับคนอื่นที่มาไหว้พระด้วย”

อินหว่านโหรวและจินวานพยักหน้าตอบรับ อินเหล่าฮุยินรู้สึกเหนื่อยแล้วจึงกลับไปพักผ่อนที่ห้อง

เมื่อคืนจินวานนอนหลับไม่สนิท วันนี้ก็ตื่นเช้านั่งรถม้าอีกทั้งเมื่อครู่ก็เดินอยู่นานเช่นกัน ตอนนี้นางง่วงมาก จินวานหาวที่หนึ่ง กำลังจะกลับไปนอน

ทว่าอินหว่านโหรวกลับเรียกนางเอาไว้

จินวานขมวดคิ้ว หันไปมองนาง “ไม่ว่าท่านจะเรียกข้าด้วยเรื่องอะไร แต่ข้าว่าระหว่างท่านกับข้า ต่างคนต่างอยู่จะดีกว่า”

อินหว่านโหรวไม่คิดว่าฉินวานจะตรงไปตรงมาขนาดนี้ แม้แต่จะใส่หน้ากากแสรังเป็นมิตรยังไม่ทำ อินหว่านโหรวทำท่า น่าสงสาร พุดกับฉินวานว่า “ไยน้องวานเออร์จึงพุดเช่นนี้ พี่...พี่ ทำผิดอะไรถึงทำให้เจ้าไม่พอใจ”

ฉินวานมองอีกฝ่ายเล่นละครก็รู้สึกหมดคำจะพุด ท่านย่า เพิ่งจะไปพักผ่อน ถ้านางทะเลาะกับอินหว่านโหรวที่นี้จะต้อง รบกวณคนแก่ออย่างแน่นอน และวัดหู้กั้วก็มีผู้คนมาไหว้พระ มากมาย แม้ที่นี่จะเจียบสงบ แต่ก็รับประกันไม่ได้ว่าเรือนหลัง ี่นจะมีคนอยู่หรือไม่

ยามอยู่จวนโหว นางและอินหว่านโหรวจะทะเลาะกันก็ ไม่เป็นไร แต่เมื่ออยู่ข้างนอกต้องห้ามทำให้คนอื่นหัวเราะเยาะ จวนโหวเด็ดขาด

ฉินวานอดกลั้นความรำคาญแล้วถามขึ้นว่า “ท่านเรียกข้า มีเรื่องอะไร พุดมาเลยก็ได้”

อินหว่านโหรวได้ยินน้ำเสียงรำคาญของนาง ในใจก็โมโห ขึ้นมาแล้ว แต่เมื่อคิดถึงเรื่องที่ยกสั๊กพักจะเกิดขึ้น อารมณ์ก็กลับ กลายเป็นดีขึ้นมาทันที

นางมองจินวาน ในความอ่อนโยนแฝงไปด้วยความระมัดระวัง พุดขึ้นเบาๆ ว่า “พี่...พี่ก็ไม่ได้มีเรื่องอะไร แค่ได้ยินว่าภูเขาหลังวัดหูกัวมีสวนดอกท้อที่มีชื่อเสียงมากอยู่ และช่วงนี้ดอกท้อก็บานพอดี ข้าจึงอยากให้น้องวานเออร์ไปดูเป็นเพื่อนหน่อย”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ จินวานก็ขมวดคิ้ว “ท่านไปเองก็พอแล้ว ทำไมต้องให้ข้าไปเป็นเพื่อนด้วย”

อินหว่านโหรวก้มหน้า ทำท่าทางน้อยใจ “ท่านอย่าไม่ชอบพี่ หากพี่ไปเอง ท่านยาตื่นขึ้นมาเห็นว่าพี่ไม่อยู่ นางต้องต่อว่าพี่อย่างแน่นอน”

ยากมากที่นางจะรู้ตัวเอง จินวานพูดตามความจริงว่า “เช่นนั้นท่านก็คิดผิดแล้ว ท่านยาไม่มีทางต่อว่าท่านหรอก”

เพราะที่จริงท่านยาคร้านจะยุ่งกับนาง

ทว่าอินหว่านโหรวกลับไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของจินวาน ยังคงขอร้อง “น้องวานเออร์ พี่รู้ว่าเจ้าก็ไม่ชอบพี่ พี่คิดได้แล้ว ที่จริงไม่ว่าตอนนั้นเจ้ากับพี่จะสลับตัวกันจริงหรือไม่ แต่

พวกเราก็เกิดวันเดือนปีเดียวกัน และเพราะมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ พวกเราก็น่าจะสนิทกันได้”

“เมื่อก่อนพี่ผิดเอง ตอนนี้พี่ไม่ได้ขอให้เจ้ากับพี่เป็นเหมือนพี่น้องแท้ๆ แต่ก็อยากรักใคร่กลมเกลียว พี่ได้ยินชื่อเสียงของสวนดอกท้อของวัดหู้กั้วมานานมากแล้ว เจ้า...เจ้าก็คิดเสียว่าพี่ขอร้องเจ้าก็แล้วกันนะ ดีหรือไม่”

บทที่ 60 นางวางแผนอะไรอยู่

อินหว่านโหลรวพูดด้วยความจริงใจ แต่จินวานไม่เชื่อสักคำ

นางไม่ใช่คนโง่ที่จะเชื่อว่าลู่ๆ อินหว่านโหลรวก็คิดได้และดีกับนางไปหมด ไม่หาเรื่องอะไรอีก ดังคำที่บอกว่าสันดานคนเปลี่ยนกันยาก

อืมมม ทว่าดูเหมือนว่าการเปลี่ยนแปลงของนางจะได้รับ การยอมรับจากทุกคนอย่างง่ายดาย

จินวานกะพริบตาปริบๆ มองอินหว่านโหลรว “คือเปลี่ยนคู่ ไม่เปลี่ยน¹?”

อินหว่านโหลรวทำหน้าง “น้องวานเออร์พูดอะไรรี”

ยังคงโง่เหมือนเดิม

¹ คือเปลี่ยนคู่ไม่เปลี่ยน เป็นวลีในสมัยปัจจุบัน ถ้าพูดขึ้นแล้วอีกฝ่ายมีปฏิกิริยาก็แสดงว่าทะลุมิติมาเหมือนกัน แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยาอะไรก็แสดงว่าการคาดเดาของผู้พูดนั้นผิด

ฉินวานพูดอย่างเฉยชาว่า “เปล่า แค่นี้ ท่านก็เปลี่ยนไป ข้าก็เลยไม่ชินเท่านั้น”

อินหวานโหรวไต่ยีนคำพูดนี้ก็ไม่โกรธ กลับพูดด้วยสีหน้าจริงใจยิ่งขึ้นว่า “น้องวานเออร์ พี่คิดได้แล้วจริงๆ เจ้าไปเดินเล่นกับข้าแล้วพวกเราค่อยคุยกันดีหรือไม่”

“ไม่ดี” ฉินวานปฏิเสธโดยไม่ไว้หน้าสักนิด “หากท่านอยากดูก็ไปเอง หรือถ้าเป็นกังวลจริงๆ ก็รอให้พี่ใหญ่กลับมาแล้วให้เขาไปเป็นเพื่อนก็ได้”

เมื่อไต่ยีนคำพูดนี้ อินหวานโหรวก็ร้อนรนขึ้นมา “ไม่รู้ว่าพี่ใหญ่จะกลับมาเมื่อไหร่ ความปรารถนาเล็กๆ ของพี่ น้องวานเออร์ก็ทำให้สมหวังไม่ได้จริงๆ รี”

นางยังเป็นเช่นนี้ ฉินวานก็ยังไม่อยากไปเพราะรู้สึกเหมือนมีอะไรแปลกๆ

ทันใดนั้นฉินวานก็นึกออกแล้ว นางคิดถึงคำพูดหยาบคายของคนเหล่านั้นที่ได้ยินจากด้านนอกกำแพง

วัดหูกวอยู่ตรงไหล่เขา บริเวณโดยรอบไม่มีบ้านคน
ดังนั้นจึงตัดเรื่องการหลงทางออกไปได้เลย

คนเหล่านั้น แค่ฟังดูก็รู้ว่าไม่ใช่คนดี พวกเขาปรากฏตัว
ขึ้น ปรึกษากันว่าหลังจากทำอะไรบางอย่างเสร็จแล้วจะเอาเงิน
ไปทำอะไร

แม้ฉินวานจะคิดว่าตัวเองไม่ได้เจตนาฉ้อโกงแต่คน
โบราณ แต่นางก็เล่นละครมากมาย พอรู้กลอุบายพื้นฐานมา
บ้าง

อินหวานโหรวผิตปกติ ร้อนใจอยากจะพานางไปสวน
ดอกท้อ พอมาคิดดูแล้วก็คาดเดาได้ไม่ยากเลยว่าต้องเกี่ยวข้อ
กับคนเหล่านั้นอย่างแน่นอน

ฉินวานใช้สมองคิดอย่างรวดเร็ว ผ่านไปสักพัก จู่ๆ นางก็
พูดกับอินหวานโหรวว่า “ที่จริงมิใช่ข้าไม่เชื่อว่าท่านมีเจตนา
อยากจะสนิทสนมด้วย และมีใ้ข้าไม่อยากไปเป็นเพื่อนท่าน แต่
ก่อนหน้านี้ตอนที่ข้าไปเดินเล่นกับท่านย่า ข้าได้ผ่านสวนดอก
ท้อแห่งนั้นมาแล้ว”

อินหวานโหรวตกใจมาก หรือฉินวานจะรู้อะไรเข้าแล้ว

ฉินวานมองดวงตาที่หริ่งทันทึของอินหว่านโหรว ในใจ
ก็รู้หมดทุกอย่างแล้ว

นางมองเสี้ยวซุ่ยที่อยู่ด้านข้างอินหว่านโหรว จากนั้นก็
มองหงเสาและลี่ยวน ฉินวานขยับเข้าไปกระซิบข้างหูอินหว่าน
โหรวว่า “ข้าเห็นว่าสวนดอกท้องามมากจึงอยากเข้าไปดู แต่
กลับถูกสามเณรขวางเอาไว้ สามเณรรูปนั้นบอกกับข้าว่าด้านใน
มีแขกคนสำคัญ หากข้าอยากชมสวนดอกท้อต้องรอให้ผ่านไป
สองชั้วยามแล้วค่อยมา”

แขกคนสำคัญรี

ฉินวานคือลูกสาวของจวนโหว นอกจากนี่โหวเหล่า
ฮูหยินก็อยู่ข้างๆ เป็นแขกคนสำคัญแบบไหนที่ทำให้โหวเหล่า
ฮูหยินและฉินวานต้องหลีกทางให้

ทันใดนั้นอินหว่านโหรวก็คิดบางอย่างออก หรือที่
องค์ชายรองเห็นด้วยกับแผนการของนางคือเรื่องโกหก ความ
จริงเขาต้องการจะพูดคุยกับฉินวานเป็นการส่วนตัว หรือไม่ก็
ต้องการทำตัวเป็นวีรบุรุษช่วยหญิงงาม?

เขาชอบฉินวานขึ้นมาจริงๆ รี!

เมื่อคิดได้เช่นนี้ สายตาที่อินหว่านโหลวมองจินวานก็แผ่
ไปด้วยความชั่วร้าย

จินวานทำเป็นมองไม่เห็น ยังคงกล่าวกับนางด้วยสีหน้า
จริงจัง “แม้ข้าจะคิดว่าแขกคนสำคัญคนนั้นน่าจะมีทางอยู่ใน
สวนดอกท้อนานขนาดนั้น แต่ข้าแนะนำว่าท่านอย่าไปตอนนี้เลย
จะได้ไม่เจอกับผู้สูงศักดิ์เข้า”

เมื่อพูดจบ จินวานก็ยึดตัวตรงแล้วส่งเสียงด้วยความไม่
พอใจเบาๆ “หากเป็นเมื่อก่อน ข้าไม่มีทางเตือนท่านอย่าง
แน่นอน แต่ในเมื่อท่านเปลี่ยนไปแล้ว ข้าก็จะเชื่อสักครั้ง ทว่า
ท่านจะเชื่อไม่เชื่อก็กี่แล้วแต่ท่าน จะไปหรือไม่ไปก็แล้วแต่ท่าน
เหมือนกัน แต่ถ้าท่านไปขว้างทางผู้สูงศักดิ์เข้าก็อย่าเอาจนโหว
ไปเกี่ยวข้องด้วยเล่า”

อินหว่านโหลวเก็บความรู้สึกในแววตา ยิ้มขอบคุณจิน-
วาน “ขอบคุณน้องวานเออร์มากที่เตือน ก่อนหน้านี้ข้ายังคิดว่า
เจ้าเกลียดข้า แต่เป็นข้าที่เข้าใจน้องวานเออร์ผิดไป”

“ไม่เป็นไรหรอกเจ้าคะ” จินวานหาที่หนึ่ง “ข้าเหนื่อย
จริงๆ ขอกลับไปพักผ่อนก่อนนะเจ้าคะ”

ครั้งนี้อินหว่านโหรวไม่ได้รั้งนางไว้อีก พยักหน้ายิ้มให้
จินวาน “เชิญน้องวานเอ๋อร์ตามสบายเถิด”

จินวานเดินหาวเข้าห้องไป ลีร์ยวนปลดปิ่นปักผมให้นาง
พลงรายงานเรื่องความผิดปกติของอินหว่านโหรว หลังจากนั้น
ก็ถามขึ้นว่า “คุณหนู สวนดอกท้อแห่งนั้นมีผู้สูงศักดิ์กำลังชม
ดอกไม้อยู่จริง ๆ หรือเจ้าคะ”

“จะมีผู้สูงศักดิ์คนใดที่ไม่มีที่ชมดอกไม้จนต้องวิ่งมาที่
เขาโหล่วซานของวัดหู่กั๋วเล่า”

จินวานนอนลงบนเตียงแล้วหลับตาลง “ไม่ว่านางจะ
วางแผนอะไรอยู่ ข้าไม่ติดกับก็จบแล้ว ส่วนนางจะไปที่นี่
หรือไม่ ไม่เกี่ยวของอันใดกับข้า สิ่งที่ควรพูด ข้าได้พูดไป
หมดแล้ว และก็ห้ามไม่ให้นางไปแล้วด้วย หากนางไม่เชื่อคำข้า
ข้าก็ทำอะไรไม่ได้”

หงเสาได้ยินก็พูดขึ้นว่า “ข้าคิดว่าอินหว่านโหรวต้องไป
แน่อนเจ้าคะ นางทะเยอทะยานยิ่ง”

จินวานได้ยินก็ลืมหูลืมตา “ดูจากอะไรี”

หงเสาเบะปาก “คุณหนูคงไม่รู้ ตั้งแต่นางเข้าจวนมา ไม่ว่าจะเป็นอาหารหรือว่าเสื้อผ้า นางก็เปรียบเทียบกับคุณหนูทุกอย่าง ตอนนี้คุณหนูได้รับความโปรดปรานจากองค์รัชทายาท และองค์ชายรอง นางย่อมต้องอยากมีสถานะที่สูงส่งเช่นกัน และตอนนี้ก็เป็นโอกาสที่ดีมิใช่หรือเจ้าคะ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ จินวานก็ขมวดคิ้ว นางกลับไม่ได้คิดถึงขั้นนั้น

จินวานบอกว่าที่สวนดอกท้อมีผู้สูงศักดิ์อยู่ ประการแรกคือเพื่อเตือนอินหว่านโหรไม่ให้ไปที่สวนดอกท้อ ประการที่สองคือบอกนางอ้อม ๆ ว่าไม่ว่านางจะวางแผนอะไรไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นเลิกทำได้แล้ว

แต่ถ้าสิ่งที่หงเสาพูดเป็นความจริง เช่นนั้นการที่นางถูกรื้อผู้สูงศักดิ์กลับทำให้อินหว่านโหรยิ่งอยากไปนั่นรี

ช่างเถอะ นางจะไปหรือไม่ไปก็ไม่เกี่ยวกับนาง อีกอย่างหนึ่ง หากเกิดเรื่องขึ้นมาจริง ๆ ก็เป็นเพราะกรรมที่นางก่อเอาไว้

จินวานหาที่หนึ่งแล้วหลับตาลงอีกครั้ง “นางจะเป็นอย่างไรไม่เกี่ยวกับข้า แต่พวกเจ้าระวังเอาไว้หน่อย หากเกิด

เรื่องอะไรขึ้นกับนางก็อย่าให้นางโยนความผิดมาให้ข้าได้เด็ดขาด”

หงเสาและลี้รียวนพยักหน้ารับคำสั่ง หลังจากนั้นก็ออกจากห้องไปอย่างเงียบๆ

เฟิงจะปิดประตูห้อง พอหันไปก็เห็นเสี่ยวซู่ยและอินหว่านโหรวเดินออกไป หงเสาเบะปากด้วยความเหยียดหยาม กล่าวกับลี้รียวนเบาๆ ว่า “ข้าบอกแล้ว นางทะเยอทะยานจะตาย”

ลี้รียวนถอนหายใจ “ช่างเถอะ ไม่เกี่ยวข้องกับคุณหนูก็พอแล้ว”

อินหว่านโหรวเคยมาวัดหู้กั๋ว แต่แค่มาไหว้พระธรรมดาเท่านั้น ไม่เคยมีสิทธิได้เข้าไปที่เขาสโรวซาน แล้วก็รู้เส้นทางไปสวนดอกท้อด้วย เสี่ยวซู่ยก็ไม่เคยมาเหมือนกัน ทั้งสองคนเดินวนอยู่นานมากก็ยังไม่เห็นต้นท้อสักต้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสวนดอกท้อเลย

ตอนที่อินหว่านโหรวกำลังร้อนใจ สามเณรน้อยรูปหนึ่งก็ผ่านมาพอดี

สามเณรน้อยรูปนั้นคือคนทำความสะอาดเรือนด้านหลัง
เขาจำอินหว่านโหรวได้ ครั้นเห็นนางเดินไปเดินมาก็ถามว่า
“อมิตาภพุทธ โยมอินกำลังหาทางกลับอยู่รึ”

อินหว่านโหรวเห็นเขาก็เผยสีหน้าดีใจ รีบเดินไปหา
“เณรน้อย ข้าได้ยินว่าเขาโห้ชานของวัดหู้กั้วมีสวนดอกท้อ
จึงอยากไปชม แต่ไม่คิดว่าเดินวนอยู่นานกลับหาไม่เจอ
เณรน้อยได้โปรดบอกทางด้วยเจ้าค่ะ”

เณรน้อยได้ยินก็กล่าวว่าอมิตาภพุทธแล้วชี้ทางไป
สวนดอกท้อให้กับนาง

อินหว่านโหรวกล่าวคำขอบคุณ นางกำลังจะเดินไป แต่
กลับหยุดลงอีกครั้งแล้วถามเณรน้อยว่า “ไม่ทราบว่าในเรือนบน
เขาโห้ชานมีผู้สูงศักดิ์ท่านอื่นอยู่อีกหรือไม่ ข้าไม่คุ้นเคยกับที่นี่
หากเดินหลงแล้วไปรบกวนผู้สูงศักดิ์เข้าคงจะไม่ดี”

บทที่ 61 ขอร้อง พวกเจ้าปล่อยข้าไปเถิด

เณรน้อยไม่ได้สงสัยอะไร ตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า “วันนี้ นอกจากคนของจวนโหวแล้วยังมีผู้สูงศักดิ์อีกท่านมาที่นี่ แต่โยมอื่นไม่ต้องกังวลไป ผู้สูงศักดิ์ท่านนี้อยู่ที่เขาโหวซานไม่นาน”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ สีหน้าของอินหวนโหวรก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย จินวานไม่ได้หลอกนางจริงๆ ด้วย เขามาที่นี่จริงๆ

ไม่ว่าจะมาเพื่อนัดคุยกันเป็นการส่วนตัวหรือมาเล่นบทวีรบุรุษช่วยสาวงามก็แสดงให้เห็นว่าเขาชอบจินวานขึ้นมากจริงๆ

เพราะเขาชอบจินวาน ดังนั้นนางจึงกลายเป็นหมากที่ถูกทอดทิ้ง ไม่สำคัญอีกต่อไปแล้วใช่หรือไม่

เช่นนั้นนางควรทำอะไรดี กลับบ้านนอกไปเป็นสาวบ้านนาอีกครั้ง หลังจากนั้นก็แต่งงานกับคนชนบทที่มีทรัพย์สินน้อยนิดเหมือนกับหญิงสาวในชนบทเหล่านั้น แม้แต่จะซื้อเสื้อผ้าสักตัว เครื่องประดับสักชิ้นก็ยังคงคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน...

ไม่! ไม่มีทาง!

หากไม่เคยสัมผัสและเสพสุขกับชีวิตอันสุขสบายของ
ตระกูลขุนนางก็แล้วไป แต่นางเคยสัมผัสและเสพสุขมาแล้ว นาง
จะยอมกลับไปมีชีวิตที่มองแวบเดียวก็เห็นจุดสิ้นสุดของชีวิต
เยี่ยงนั้นได้อย่างไร!

ยามนี้แม้แต่มือของอินหว่านโหลวก็ยังสั่น เณรน้อยที่ถูก
นางถามไม่รู้ว่าตัวเองพูดอะไรผิดไปถึงทำให้นางเป็นเช่นนี้ เขา
ตกใจมากจึงกล่าวลาทันที “อมิตาพุทธ อาตมามีธุระ อาตมา
ขอตัวก่อน”

เสี่ยวชู่ยมองอินหว่านโหลวที่จิตใจว่าวุ่น ในใจนางก็
ร้อนรนมากเช่นกัน

แม้ยามปกตินางจะโต้เถียงกับอินหว่านโหลว ทว่า
ความจริงนางกับอินหว่านโหลวลงเรือลำเดียวกันแล้ว หาก
องค์ชายรองชอบฉินวานขึ้นมาจริงๆ นางกับอินหว่านโหลวก็จะ
กลายเป็นหมากที่ถูกทอดทิ้งทั้งคู่

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เสี่ยวชู่ก็รู้สึกเสียใจภายหลัง นางไม่ควรคิดว่าอินหว่านโหรวเป็นคนมีความสามารถเลย ไม่น่าเสนอตัวขอเป็นสาวใช้ของอีกฝ่ายแล้วติดตามมาที่จวนชิงอันโหรวเลย

อินหว่านโหรวได้สติกลับมาจากความโกรธ นางเงยหน้ามองเสี่ยวชู่แล้วกล่าวว่า “ข้าจะถูกทอดทิ้งโดยที่ไม่รู้อะไรเช่นนี้ไม่ได้ ข้าจะไปถามให้รู้เรื่อง”

ในใจเสี่ยวชู่ไม่ได้คาดหวังอะไรแล้ว แต่เมื่อไม่ได้เห็นกับตาไม่ได้ยินกับหูก็ยังค้างคาใจ ดังนั้นจึงพยักหน้า “ดีเจ้าค่ะ”

อินหว่านโหรวและเสี่ยวชู่สาวเท้าเดินไปตามทางที่เณรน้อยบอก ไม่นานพวกนางก็เห็นสวนดอกท้อจริงๆ

ทั้งสองคนไม่หยุดฝีเท้า เดินลึกเข้าไปในสวนดอกท้อ เมื่อเห็นว่าบริเวณรอบๆ ไม่มีคน อินหว่านโหรวก็เดินพลางเอ่ยเรียก “องค์ชาย? องค์ชาย?”

ทั้งสามคนที่ซ่อนตัวอยู่มองหน้ากัน ตอนเป็นหญิงสูงศักดิ์ ต้องเป็นพวกนางนี้แหละ!

ดังนั้นทั้งสามคนจึงเดินออกมาจากที่ซ่อนตัวแล้วรีบวิ่งไป
ล้อมอินหว่านโหรวและเสี่ยวชู่เอาไว้ด้วยสีหน้าโหดเหี้ยม

ครั้นอินหว่านโหรวและเสี่ยวชู่เห็นคนสามคนที่มีหน้าตา
โหดเหี้ยม ในใจก็กระวนกระวายขึ้นมา แต่ไม่นานก็สงบลง

อินหว่านโหรวขมวดคิ้ว “พวกเจ้าจำผิดคนแล้ว
คนเหล่านั้นไม่ได้มา ข้าจะให้เงินพวกเจ้าเหมือนเดิม รีบถอย
ไป!”

เมื่อคำพูดนี้กล่าวออกมา ทั้งสามคนก็สงสัย คนตัวเตี้ย
ถามคนตัวสูงที่อยู่ด้านข้างว่า “เหมือนสตรีนางนี้จะรู้เรื่องของ
พวกเรานะ”

คนตัวสูงก็สงสัยเช่นกัน ทว่าคนตัวผอมที่อยู่ด้านข้าง
กล่าวว่า “อย่าไปฟังนางพูดชั่วช้า สตรีสูงศักดิ์เหล่านี้ฉลาดนัก ไม่
แน่วนางอาจจะหลอกพวกเราก็ได้ อีกอย่างหนึ่ง ไบว่าจ้างที่
พวกเรารับมาก็เป็นของบุรุษ ใช้ของสตรีที่ไหนกัน”

พอคนตัวสูงและคนตัวเตี้ยได้ยินคำพูดของคนตัวผอมก็
รู้สึกว่ามีเหตุผล เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจ้างมาจากคุณชายให้

มาสอนสตรีสูงศักดิ์ที่กล่าววาทะไม่สุภาพกับเขา เหตุใดจู่ๆ จึงจะกลายเป็นสตรีสูงศักดิ์เป็นคนสั่งการไปได้เล่า

“อูย!” คนตัวเตี้ยอูยน้ำลายใส่อินหว่านโหรว “พวกพี่เกือบจะหลงกลเจ้าแล้ว!”

คนตัวสูงยิ้มออกมาอย่างโหดเหี้ยม “ปากเล็กๆ พูดจาเก่งเช่นนี้ ไม่รู้ว่าหากลิ้มลองดูแล้วจะมีรสชาติอย่างไร”

คนตัวผอมและคนตัวเตี้ยแยมยิ้ม คนตัวผอมหัวเราะ “ปกติได้แต่ลิ้มลองโสเภณี ยามนี้กลับได้ลิ้มรสสตรีสูงศักดิ์ นี่ได้ทำไวยิ่งกว่าทำการค้าขายเสียอีก”

“เจ้าเอาสตรีสูงศักดิ์คนนั้นไป ข้าจะเอาสาวใช้คนนั้น!”

ดวงตาที่แคบยาวของคนตัวเตี้ยจ้องมองเสี้ยวชู้ย เขาถูมือไปมาด้วยความตื่นเต้น “ว่ากันว่าสาวใช้ข้างกายสตรีสูงศักดิ์เนื้อนุ่มกว่าหญิงสาวชาวบ้านนัก เป็นโชคดียิ่งของข้าแล้ว!”

ทั้งสามคนยิ้มออกมาอย่างโหดเหี้ยมพลางขยับเข้าใกล้อินหว่านโหรวและเสี้ยวชู้ยอย่างช้าๆ

ในตอนนี้อง อีนห่วนโหรวและเสี่ยวซู่ถึงได้รู้จักกับคำว่ากลัว เสี่ยวซู่ร้องดังทันที “พวกเจ้า! พวกเจ้าจำคนผิดแล้ว! คนที่พวกเจ้าต้องจัดการคือฉินวานและสาวใช้ของนาง ไม่ใช่พวกเรา!”

อีนห่วนโหรวก็กลัวเช่นกัน ความหวาดกลัวเข้าปกคลุมตัวนาง ถ้านางเสียความบริสุทธิ์ให้กับคนชั้นต่ำสามคนนี้จริง ๆ อนาคตของนางจะเหลืออะไรเล่า ต่อให้นางจะสามารถทำภารกิจขององค์ชายรองได้สำเร็จ กลายเป็นบุตรสาวของจวนโหวและไล่ฉินวานออกจากจวนโหวได้ นางก็ไม่สามารถเข้าสู่จวนขององค์ชายรองได้อีกต่อไป

อย่าว่าแต่ภรรยารองเลย แม้แต่นางบำเรอชั้นต่ำก็เป็นไม่ได้อีกต่อไป

อีนห่วนโหรวส่ายหน้าพลาถอยหลังด้วยความกลัว “ไม่ ๆ พวกเจ้าจำผิดคนแล้ว พวกเจ้าคือคนที่ข้าเรียกมาให้อย่าฉินวาน ข้าไม่ได้ให้พวกเจ้าย่ำยี่ข้า! พวกเจ้าจำผิดคนแล้ว!”

ทว่าทั้งสามคนฟังไม่เข้าหูสักนิด พวกเขารอมานานมากแล้ว และก็เห็นกระหายมานานแล้วเช่นกัน หญิงสาวปกติที่

พวกเขาเจอ ถ้าไม่ใช่หญิงโสเภณีก็เป็นสตรีหยาบคายและ
สูงอายุ เคยพบเจอสตรีที่งามหยดย้อยเช่นนี้ที่ไหนกัน

พอพวกเขาเห็นว่าอินหว่านโหรวจะหนักก็ไม่พูดพรั่า
ทำเพลง ฟุ้งตัวเข้าไปกดอินหว่านโหรวและเสียวช่วยเอาไว้ได้ร่าง

ทันใดนั้นเสียงร้องตะโกน เสียงร้องไห้ เสียงฉีกทิ้งเสื้อผ้า
และเสียงหัวเราะอันป่าเถื่อนก็ดังขึ้นในสวนดอกท้ออันเงียบสงบ
แห่งนี้

เสียวเต๋อจื่อที่ยืนอยู่ไกลๆ เห็นเหตุการณ์ตรงหน้า เขา
มองหลี่ฮั่นที่อยู่ด้านข้างด้วยความลังเล ก่อนเรียกเบาๆ
“องค์ชาย”

หลี่ฮั่นเห็นความเคลื่อนไหวตรงหน้าแล้วก็เบือนสายตา
หนีด้วยความรังเกียจ หันตัวเดินจากไป “โง่ทั้งคู่ เสียเวลาเข้า
จริงๆ”

เสียวเต๋อจื่อเดินตามเขาออกไป พอมองสีหน้าเขาก็ถาม
ขึ้นเบาๆ ว่า “จะปล่อยพวกนางเอาไว้หรือพะยะคะ ถึงอย่างไร
อินหว่านโหรวก็เป็นหมากที่พระองค์ทรงวางมาตั้งนานนะพะยะ
คะ”

หลี่ฮั่นแค้นเสียงหยัน “เจ้าคิดว่าถ้าไม่มีเรื่องในวันนี้ คนโง่ผู้นั้นจะสามารถทำเรื่องที่ข้ามอบหมายให้สำเร็จได้อย่างนั้นรี”

เสี่ยวเต๋อจื่อพูดไม่ออกทันที จากชาวคราวที่ได้มาจาก จวนโหว เรื่องที่อินหว่านโหวจะแทนที่ฉินวานและไล่ฉินวาน ออกจากจวนเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แล้ว เพื่ออินหว่านโหว องค์ชายรองเสียเวลาไปเยอะมากกับหมากตัวนี้ ทว่าตอนนี้ต้อง มาเสียสิ่งที่สร้างมา ช่างน่าเสียดายจริงๆ

หลี่ฮั่นมองเสี่ยวเต๋อจื่อแวบหนึ่ง ก่อนพูดขึ้นอย่างเฉยชา ว่า “เจ้าก็อย่ารู้สึกเสียดายไปเลย เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นกลับเป็นผลดี กับข้าเสียด้วยซ้ำ”

เมื่อเห็นเสี่ยวเต๋อจื่อไม่เข้าใจ หลี่ฮั่นก็อธิบายอย่างยาก จะเป็น “อินหว่านโหวไม่สามารถมาแทนที่ฉินวานได้แล้ว เมื่อ ซิงอันโหวกลับเมืองหลวง นางต้องถูกไล่ออกจากจวนโหว แน่นนอน แต่ตอนนี้สถานะของนางยังไม่ชัดเจนก็เกิดเรื่องเช่นนี้ ขึ้น จวนโหวย่อมต้องรับผิดชอบ ด้วยเหตุนี้แม้อินหว่านโหวจะ มิใช่บุตรสาวของจวนโหว จวนซิงอันโหวก็ต้องรับผิดชอบนางไป ตลอดชีวิต”

เสี้ยวแต่จื่อเข้าใจแล้ว เขาพูดด้วยรอยยิ้มว่า “พระองค์ทรงพระปรีชา ตราบไตที่อินหว่านโหรวอยู่ในจวนชิงอันโหว แผนการของพวกเราก็จะสามารถสำเร็จได้อย่างราบรื่น”

“เป็นเช่นนั้น” หลี่ฮั่นพูดจบก็ขมวดคิ้ว หยุดเดินแล้วกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ไปตรวจสอบดูว่าใครเป็นคนปล่อยข่าวเรื่องที่เข้ามาที่นี่”

“พะยะค่ะ กระหม่อมจะให้คนไปตรวจสอบเดี๋ยวนี้!”

บทที่ 62 นางถูกทำให้ต่างพร้อยแล้ว

หลี่ฮั่นลงจากเขาไปเจียบ ๆ เหมือนกับตอนที่มาแล้วออกจาก
วัดหู่กั๋วไป

อินหว่านโหรวและเสี่ยวชู่ร้องขอความช่วยเหลืออยู่ใน
สวนดอกท้อ แต่ไม่มีใครมาช่วยจนกระทั่งเหล่าอันธพาลทั้งสาม
คนใส่เสื้อผ้าแล้วไปจากสวนดอกท้อนานแล้ว พวกนางก็ยังไม่ไ้
สติกลับมา

พวกนางนอนอยู่บนพื้น เสื้อผ้าที่ถูกฉีกขาดกระจัด
กระจายอยู่ด้านข้าง เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ ใบหน้า
บวมเป่งเพราะโดนตบจากการขัดขืน

ที่มุมปากก็มีรอยเลือด

พวกนางถูกทำให้ต่างพร้อยแล้ว ซ้ำอีกฝ่ายยังเป็นพวก
คนชั้นต่ำสกปรกอีกด้วย!

ความเจ็บปวด สิ้นหวัง รังเกียจตัวเองและความรู้สึก
อีกมากมายปกคลุมตัวของพวกนางสองคนจนไร้สติไปนาน

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร ทันใดนั้นเสียงของฉินหยางก็ดังมาจากด้านนอกสวนดอกท้อ “น้องโหรว ท่านอย่าเรียกพวกเราไปไหว้พระที่ดำหนักแล้ว น้องโหรว...”

ฉินหวานที่สะสมสละสลวยให้ลึ่วยวนและหงเสาหวิมมล้างหน้าให้ พวกนางเพียงไปไหว้พระ คนที่เชิญมาก็มีแต่คนกันเอง ไม่ต้องแต่งหน้าให้มากเรื่องหรอก

ในตอนนี้นางกำลังหาวแล้วค่อยๆ ตื่นจากความงัวเงียที่นอนกลางวัน ด้านนอกก็มีเสียงดังขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังได้ยินเสียงตะโกนด้วยความโกรธของอินเหล้าฮูหยินด้วย “มีอย่างที่ไหนกัน! ส่งคนไปสืบเดี๋ยวนี้!”

หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงสะอื้นไห้ของอินหวานโหรว “ท่านอย่าๆ โหรวเอ๋อร์ขอร้องละเจ้าคะ ท่านอย่า อย่าสืบเลย โหรวเอ๋อร์ขอร้องนะเจ้าคะ!”

เสียงหัวโขกพื้นดังขึ้น แม้จะมีประตูกั้นอยู่ก็ได้ยินอย่างชัดเจน

ฉินวานขมวดคิ้ว กล่าวกับหงเสาที่อยู่ด้านข้างว่า “ไปดูสิว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เหตุใดท่านอย่าถึงโกรธขนาดนั้น”

หงเสาไปทำตามคำสั่ง ฉินวานนั่งอยู่หน้ากระจกทองแดง ปลอຍให้ลี้รยวนทำผมให้ ทว่านางใจลอยออกไปข้างนอกแล้ว

ไม่นานหงเสาก็รีบกลับมา สีหน้าของนางยังตะลึงงัน พูดกับฉินวานอย่างร้อนรนว่า “คุณหนู แยกแล้วเจ้าคะ อินหว่านโหรวกับเสี่ยวซู่ยถูกคนข่มขืนที่สวนดอกท้อบนเขาโหล่วซานของวัดหู้กั้วเจ้าคะ! อินเหล่าฮูหยินโกรธมาก กำลังส่งคนไปสืบ แต่กลับถูกอินหว่านโหรวห้ามเอาไว้!”

“ว่าอย่างไรนะ!”

ลี้รยวนตกใจ เกือบจะทำฉินวานเจ็บอยู่แล้ว นางรีบจัดมวยผมให้เสร็จแล้วมองหงเสาด้วยสีหน้าตกตะลึง “เป็นเรื่องจริงรึ”

“จริงแน่นอน!”

หงเสาคิดว่าลี้รยวนไม่เชื่อจึงรีบพูดอีกว่า “เจ้าออกไปดูก็รู้เอง อินหว่านโหรวและเสี่ยวซู่ยเสื่อผ้าขาดหลุดลุ่ย ซื่อจื่อกับ

มัวเหิงถอดเสื้อคลุมให้ใส่ถึงเดินกลับมาได้ ใบหน้าของพวกนาง
บวมซ้ำ ไม่รู้ว่าตามเนื้อตัวมีบาดแผลอีกเท่าไร”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ลีรียวนก็ไม่ว่ารู้สึกอย่างไร นางตอบ
หน้าอกด้วยความรู้สึกหวาดกลัว “โชคดีที่วันนี้คุณหนูของพวก
เราไม่ได้ไป”

“ใช่แล้ว!” หงเสามองจินวาน “โชคดีที่คุณหนูไม่ได้ตอบ
ตกลงไปชมสวนดอกท้อกับนาง”

ที่จริงจินวานไม่ได้แปลกใจกับผลลัพธ์เช่นนี้สักเท่าไร
แม้อินหว่านโหรวจะเรียกนักเลงเหล่านั้นมาจัดการตน แต่
อินหว่านโหรวไม่มีทางออกหน้าด้วยตัวเอง ดังนั้นพวกนักเลง
ย่อมไม่รู้จักนาง

เวลา สถานที่ สตรี เมื่อมีสามปัจจัยนี้ครบ อินหว่านโหรว
ก็ถูกเข้าใจผิดคิดว่าเป็นนาง เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นก็เป็นเรื่อง
ปกติ

จินวานเป็นผู้หญิง แม้จะเกลียดเรื่องประเภทนี้
เข้ากระดูกดำ แต่ถ้าวินนี้นางไม่ได้บังเอิญได้ยินบทสนทนาของ

นักเลงเหล่านั้นและนางไม้ได้ระแวงระวังตัวเอาไว้ ตอนนี้คนที่ถูกข่มขืนก็คือนาง

ยิ่งไปกว่านั้นคือนางเตือนอินหว่านโหรวแล้ว ถึงขนาดถูเรื่องขึ้นมาว่ามีผู้สูงศักดิ์มาเพื่อห้ามไม่ให้อินหว่านโหรวไปที่นั่น

แต่อินหว่านโหรวสติเลอะเลือน จะไปให้ได้ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นก็พูดได้แค่ว่ากรรมตามสนองแล้ว

จะหาว่าฉินวานใจร้ายไม่ได้ เพราะเมื่อคิดถึงแผนการของอินหว่านโหรว แม้แต่ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ฉินวานก็มีให้อีกฝ่ายไม่ได้

เมื่อเห็นว่าฉินวานไม่พูดอะไร หงเสาก็คิดว่านางตกใจเลยรีบพูดขึ้นว่า “คุณหนูไม่ต้องเป็นกังวลนะเจ้าคะ เรื่องผ่านไป แล้ว เกิดเรื่องเช่นนี้ วัตถุประสงค์ได้เพิ่มกำลังคนแล้ว ไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกอย่างแน่นอนเจ้าคะ”

ฉิวี่ยนคิดมากกว่าหนอย “คุณหนูไม่ได้รู้สึกผิดอยู่ใช่ไหมเจ้าคะ”

ฉินวานส่ายหน้า “ข้าไม่ใช่พระ ไม่สามารถเอาความคิด
ของตัวเองไปตัดสินคนอื่นได้ วันนี้หากมิใช่เพราะว่าข้าเหนื่อย
มากเกินไป เกรงว่าคนที่ถูกข่มขืนจะเป็นข้า ข้าไม่รู้สึกผิด
หรอก แค่รู้สึกปลงไปชั่วขณะ”

“คุณหนูคิดได้เช่นนี้ก็ดีแล้วเจ้าค่ะ”

ลิ่วยวนจัดเสื้อผ้าให้นาง “คุณหนูเตือนก็เตือนแล้ว ทว่า
นางทะเยอทะยานเกินไป ไปหาผู้สูงศักดิ์ที่คุณหนูพูดถึง นั่นเป็น
เรื่องของนาง ขอแค่พวกเราไม่รู้สึกผิดก็พอแล้วเจ้าค่ะ”

ฉินวานพยักหน้า “ข้าไม่ออกไปแล้ว ตอนนี้อันหว่าน
โหลวเจอเรื่องร้ายมา กลัวว่าจะไม่เพียงพอแต่ไม่พิจารณาตัวเอง แต่
จะโยนความผิดทุกอย่างมาให้ข้า อีกสักพักพวกเจ้าออกไปถาม
หน่อยว่าท่านย่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร รวมทั้งเรื่องพิธีในวัน
พรุ่งนี้ด้วยว่ายังจัดตามเดิมอยู่หรือไม่”

ลิ่วยวนพยักหน้าตอบรับ หงเสาเบะปาก “นางหาเรื่องใส่
ตัวเอง เกี่ยวอะไรกับคุณหนู จะทำอย่างไรก็โทษคุณหนูไม่ได้
หรอกเจ้าค่ะ!”

“คนบางคนก็ไม่สามารถใช้หลักเกณฑ์ปกติมาตัดสินได้
หรอกนะ”

ฉินวานพูดอย่างเฉยชา “อินหว่านโหรวคือหนึ่งในคน
จำพวกนั้น มักคิดว่าเวลาที่พวกนางคิดร้ายเป็นเรื่องที่
สมเหตุสมผล ถ้าพวกนางโชคไม่ดีก็เป็นเพราะคนอื่นทำร้ายพวก
นาง ส่วนพวกนางไม่ผิดอะไรเลย”

แท้จริงคนจำพวกนี้มีมากมายเต็มไปหมด คนที่ปกติชอบ
คิดร้ายกับคนอื่นมักจะมีความคิดและนิสัยเช่นนี้

หงเสาได้ยินก็ทำเสียงไม่พอใจ “คนผู้นี้ช่างเป็นตัว
อันตรายจริงๆ ทะเยอทะยานมากเกินไปจนทำให้ตัวเองเป็นภัย
แต่ไม่เคยโทษตัวเอง ไม่แน่ว่าอาจจะทำลายชื่อเสียงของคุณหนู
ไปด้วย”

เมื่อคิดถึงตรงนี้ หงเสาก็ถามขึ้นอย่างร้อนรนว่า “คุณหนู
เรื่องนี้คงไม่แพร่พรายออกไปใช่หรือไม่เจ้าคะ หากแพร่พราย
ออกไป คนอื่นจะไม่สงสัยในความบริสุทธิ์ของคุณหนูไปด้วยหรือ
เจ้าคะ”

“ดังนั้นเรื่องนี้จึงไม่มีทางถูกแพร่งพรายออกไป” จินวานถอนหายใจ “รอดูท่านย่าจะว่าอย่างไรเถอะ”

หงเสาและลี่วี่ยนอยู่ในห้องพักหนึ่งแล้วถึงออกมาสอบถามสถานการณ์

เมื่อถึงเวลากินอาหารเย็น หงเสาและลี่วี่ยนถึงสืบถามจนรู้เรื่องราวชัดเจน

ลี่วี่ยนรายงาน “เป็นอย่างที่คุณหนูคาดเดาไว้เลยเจ้าค่ะ เรื่องนี้ไม่ได้ถูกแพร่งพรายออกไป ตอนที่ซื่อจื่อและมั่วเหิงเจอ อื่นหวานโหรวกับเสี่ยวซู่ย แถ่นั้นไม่มีใคร ระหว่างทางก็ไม่เจอใครเหมือนกัน ซื่อจื่อเป็นคนฉลาด บอกแล้วว่าเห็นร่องรอยคนปีนกำแพงเข้ามา ส่วนเรื่องอื่นไม่ได้พูดถึงแม้แต่คำเดียวเจ้าค่ะ”

หงเสาพูดต่อ “อินเหล่าฮูหยินก็เป็นเหมือนที่คุณหนูพูดไว้ สั่งให้คนรับใช้ทุกคนที่รู้เรื่องนี้ห้ามเปิดเผยออกไป หากมีข่าวลือหลุดออกไปจะมีโทษตายสถานเดียวเจ้าค่ะ!”

จินวานเผยท่าทีเข้าใจ “ชื่อเสียงของหญิงสาวสำคัญมาก แม้จะเป็นข้า นางก็ทำเช่นนี้เหมือนกัน ดูท่าพิธีในวันพรุ่งนี้คงจะจัดตามเดิม”

ลี้รววนพยักหน้า “เป็นเช่นนั้นเจ้าคะ อินเหล่าสุหยินให้สาวใช้ฝากมาบอกคุณหนูว่า ให้คุณหนูทำเป็นไม่รู้เรื่องนี้ ทำทุกอย่างตามปกติเหมือนเดิมเจ้าคะ”

“เช่นนั้นคนลงมือเล่า” ฉินวานถามขึ้น “ได้ส่งคนไปสืบหรือไม่”

“สืบไม่ได้อยู่แล้วเจ้าคะ” ลี้รววนตอบ “ตามที่อินหว่านโหรวบอก คนเหล่านั้นไม่รู้ว่านางเป็นใคร แม้พวกเขาจะเอาไปพูดข้างนอกก็ไม่มีทางส่งผลกระทบถึงจวนโหว แต่หากสืบสาวราวเรื่องขึ้นมาต้องทำให้มีคนสะกิดใจอย่างแน่นอนเจ้าคะ”

“ก็จริง” ฉินวานขมวดคิ้ว “แต่ข้ากังวลว่านางจะโยนเรื่องสกปรกนี้มาให้ข้า”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ หงเสาก็โมโหทันที “โยนเรื่องสกปรกให้คุณหนู? วันนี้มีคนรับใช้มากมายเห็น อินเหล่าสุหยินกับชื่อจื่อเองก็เห็นเองกับตา นางจะโยนเรื่องสกปรกให้คุณหนูได้อย่างไรเจ้าคะ”

ฉินวานส่ายหน้า “เรื่องราวมันไม่ได้ง่ายดายเป็นอย่างที่เจ้าคิด หากนางต้องการให้พังพินาศกันไปทั้งสองฝ่ายและบอกว่า

คนที่ถูกข่มขืนคือข้า ส่วนนางแค่ถูกดึงมาให้แบกรับความ
อับอาย กล่าวว่จวนโหวของข้ารังแกนาง เจ้าคิดว่าคนภายนอก
จะว่อย่างไร”

อับอาย

วิธีการดอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 2

侯府嫡女打脸日常



ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《侯府嫡女打脸日常》 Vol. 2

Author: 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

姑娘横着走

วิธีการดอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 2 / 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou.: เขียน; ไม่กวนอิม; แปล
จาก 侯府嫡女打脸日常.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1), 500 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7004-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโพธิ์สกุล

พิสูจน์อักษร กชกร ภัทรอำพัน

ราคา 199 บาท